

Forslag

til

Lov om elektroinstallatører.

Fremsat den 18. april 1958 af *ministeren for offentlige arbejder.*

§ 1.

Denne lov omfatter arbejder ved installation, montering, reparation o. lign. af anlæg, genstande og apparater, herunder montage- og brugsgenstande, til produktion, fordeling og udnyttelse af elektricitet (stærkstrøm), dog bortset fra arbejder ved apparater samt bevægelige og transportable ledninger, når disse ikke, medens arbejdet udføres, er forbundet med fast oplagte installationer. Uden for loven falder ligeledes reparation af elektrisk materiel, for så vidt arbejdet udføres af producenter af sådant materiel.

§ 2.

De af denne lov omfattede arbejder må kun udføres af personer, der har bestået en af ministeren for offentlige arbejder godkendt prøve for elektroinstallatører, jfr. dog § 15.

Arbejder ved fast oplagte forbrugerinstallationer og ved dermed forbundne apparater og ledninger må derhos, for så vidt de ikke tilhører ejeren af elektricitetsforsyningsanlægget, kun udføres af personer, der har opnået autorisation som elektroinstallatør, jfr. dog §§ 3, stk. 2, 14 og 15, stk. 2.

Hvor forholdene særlig taler derfor, kan ministeren for offentlige arbejder efter forhandling med elektricitetsrådet dispensere fra den i stk. 1 anførte betingelse.

§ 3.

De i § 2 omhandlede autorisationer gives af ledelsen for de enkelte elektricitetsforsyningsanlæg. Når en ansøger, der angiver at

ville drive erhvervsmæssig elektroinstallatørvirksomhed og derhos i henhold til § 4 har krav på autorisation, fremsætter begæring derom, skal autorisationen udfærdiges som gældende for hele det pågældende forsyningsområde og omfattende samtlige arbejder, som loven angår.

Ministeren for offentlige arbejder kan dog, uanset bestemmelsen i stk. 1, bemyndige stats- og kommunale institutioner, der råder over personale med de fornødne tekniske kvalifikationer, til at lade de arbejder inden for deres egne installationer og anlæg, som ellers er forbeholdt autoriserede elektroinstallatører, udføre af personer, som er ansat i vedkommende institutioner og har bestået en i henhold til § 2, stk. 1, godkendt prøve for elektroinstallatører.

§ 4.

Enhver, som har bestået en godkendt prøve for elektroinstallatører eller har opnået dispensation efter § 2, stk. 3, kan kræve sig autoriseret som elektroinstallatør, jfr. dog § 5, når han endvidere

- 1) inden for vedkommende elektricitetsforsyningsanlægs forsyningsområde har fast værksted samt kontor med telefon, jfr. § 11,
- 2) som sikkerhed for den forsvarlige udførelse af de ham overdragne arbejder deponerer et af vedkommende ledelse generelt fastsat beløb eller stiller en efter ledelsens skøn betryggende sikkerhed for, at et sådant beløb er til rådighed,
- 3) kan dokumentere inden for de sidste 5 år at have haft mindst 1 års teknisk arbejde

i branchen, såfremt der er forløbet 5 år fra den dag, han bestod installatørprøven, og

4) ikke er ude af rådighed over sit bo.

Den, der er i besiddelse af en gyldig og ubegrænset autorisation som elektroinstallatør ved et elektricitetsforsyningsanlæg, skal alene opfylde kravet om sikkerhedsstilling for at opnå tilsvarende autorisation ved andre elektricitetsforsyningsanlæg, jfr. dog § 5.

§ 5.

Uanset om en person opfylder betingelserne i § 4 for at kunne kræve sig autoriseret som elektroinstallatør, skal vedkommende ledelse kunne nægte autorisation, såfremt ansøgeren inden for de sidste 3 år er straffet for overtrædelse af stærkstrømsreglementet eller nærværende lov eller bestemmelser udstedt i henhold til nærværende lov. Samme virkning har straf, der for forseelser i forbindelse med elektriske installationer er idømt indenfor de sidste 3 år i medfør af § 9 i lov nr. 151 af 7. maj 1937 om tekniske installationer, og straf, der i samme tidsrum er idømt i medfør af § 5 i lovebekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg.

Den, der efter tidligere at have været autoriseret har mistet sin autorisation på grund af et af de i § 8, stk. 3, eller § 9, stk. 2, omhandlede forhold, skal ligeledes ikke have noget krav på fornyet autorisation. For så vidt retten til at udføre arbejder, som omfattes af denne lov, er frataget ham af elektricitetsrådet, kan han kun med dettes samtykke på ny autoriseres.

§ 6.

Beslutninger af ledelser for elektricitetsforsyningsanlæg, hvorved en ansøgt autorisation nægtes eller begrænses, skal være ledsaget af en begrundelse og kan, når betingelserne i § 4 ikke er opfyldt samt i de i § 5 omhandlede tilfælde, af vedkommende ansøger påklages til ministeren for offentlige arbejder.

Klage skal ske inden 8 uger, efter at den pågældende afgørelse er meddelt ansøgeren ved forkyndelse eller anbefalet brev.

Ansøgeren skal samtidig med meddelelsen om afgørelsen gøres bekendt med sin klage ret og med klagefristen.

§ 7.

Såfremt en installatør ophører med at opfylde de i § 4, stk. 1, litra 1) og 4), fastsatte betingelser, bortfalder enhver ham meddelt autorisation.

§ 8.

Enhver installatør bærer ansvaret for det af ham anvendte personales duelighed og pålidelighed.

Er utilfredsstillende arbejde udført af en autoriseret installatør eller af det personale, for hvilket han er ansvarlig, kan den ledelse, der har meddelt autorisationen, træffe beslutning om anvendelse af det af installatøren deponerede beløb til skadesløsholdelse af vedkommende elektricitetsværk eller elektricitetsselskab for udgifter, der måtte være påført samme som følge af installatørens mangelfulde arbejde. Det deponerede beløb bliver derefter inden udløbet af en af ledelsen fastsat frist på ny at bringe op på sin oprindelige størrelse. Sker dette ikke, kan autorisationen suspenderes, og har indbetaling af depositum ikke fundet sted inden et års forløb, bortfalder autorisationen endeligt.

Når den ledelse, der har meddelt en autorisation, finder, at en installatør har udvist grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelsen af installationsarbejder, eller at han har gjort sig skyldig i grov eller gentagen overtrædelse af de af ledelsen i medfør af § 11 udfærdigede ordensmæssige forskrifter, kan den pågældende ledelse tilbagekalde autorisationen på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre.

En given autorisation kan endvidere tilbagekaldes af vedkommende ledelse, når en autoriseret installatør i et tidsrum af 5 år ikke har udført installationsarbejder inden for det pågældende forsyningsområde.

§ 9.

Elektricitetsrådet er berettiget til at undersøge eller lade undersøge, hvorvidt installatører udfører de dem overdragne arbejder på tilfredsstillende måde.

Hvis en installatør af elektricitetsrådet findes skyldig i grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelsen af installationsarbejder, kan rådet på tid fra 1 til 5 år eller indtil videre fratage installatøren retten til at udføre arbejder, som omfattes af denne lov.

§ 10.

De i henhold til § 8, stk. 3, og § 9, stk. 2, truffne beslutninger kan af installatøren indbringes for domstolene inden 8 uger, efter at den pågældende beslutning er meddelt ham ved forkyndelse eller anbefalet brev. Sagsanlæg har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, at installatøren under sagens behandling ikke må udøve virksomhed, som omfattes af denne lov.

De i henhold til § 8, stk. 4, af ledelser for elektricitetsforsyningsanlæg truffne beslutninger kan af vedkommende installatør påklages til ministeren for offentlige arbejder.

Klage skal ske inden 8 uger, efter at den pågældende beslutning er meddelt vedkommende installatør ved forkyndelse eller anbefalet brev.

Installatøren skal samtidig med meddelelsen om en i henhold til § 8, stk. 3, eller § 9, stk. 2, truffen beslutning gøres bekendt med sin ret til at indbringe beslutningen for domstolene og med den for sagsanlæg fastsatte frist.

Når beslutning er truffet i henhold til § 8, stk. 4, skal installatøren samtidig med meddelelsen herom gøres bekendt med sin klage ret og med klagefristen.

§ 11.

Ledelsen for de enkelte elektricitetsforsyningsanlæg kan under iagttagelse af den bestående lovgivnings og stærkstrømsreglementets bestemmelser i et reglement fastsætte nærmere ordensmæssige forskrifter for udførelsen af de arbejder inden for det pågældende forsyningsområde, hvortil autorisation i henhold til nærværende lov udkræves. I sådanne forskrifter skal fastsættes bestemmelser om installatørværksteders indretning og udstyr. Ministeren for offentlige arbejder udfærdiger efter forhandling med de interesserede organisationer vejledende forskrifter for de minimumskrav, der til enhver tid bør stilles til installatørværksteders indretning og forsyning med instrumenter og hjælpeværktøjer.

Spørgsmålet om, hvorvidt en ordensmæssig bestemmelse med føje er optaget i et i medfør af 1. stk. udfærdiget reglement, kan forelægges for ministeren for offentlige arbejder, der endeligt afgør sagen.

§ 12.

Enhver, der uden i medfør af nærværende lov at være berettiget dertil udfører arbejde ved noget af loven omfattet anlæg m. v., straffes med bøder. På samme måde straffes den, der lader de nævnte arbejder udføre af personer, som ikke efter loven er berettiget dertil.

Overtrædelse af de i henhold til § 11 udfærdigede ordensmæssige forskrifter straffes med bøder.

§ 13.

Ledelserne for de enkelte elektricitetsforsyningsanlæg har pligt til at holde elektricitetsrådet løbende underrettet om alle af vedkommende ledelse truffne beslutninger om suspension eller tilbagekaldelse af autorisationer samt om ethvert tilfælde, hvor det kommer til vedkommende ledelses kundskab, at en under forsyningsområdet autoriseret installatør er straffet for overtrædelse af installatørlovgivningen eller stærkstrømsreglementet, eller at han ikke længere opfylder betingelserne for at vedblive at være autoriseret, jfr. § 7.

Elektricitetsrådet fører et register over de i 1. stk. omhandlede indberetninger samt over de af rådet i medfør af § 9 truffne beslutninger. Oplysninger om registrets indhold må ikke uden ministeren for offentlige arbejders samtykke meddeles andre end elektricitetsværksledelser og elektroinstallatører, der af elektricitetsrådet skønnes at have retlig interesse i at blive bekendt med, hvad der er registreret om de pågældende selv.

§ 14.

Ministeren for offentlige arbejder er bemyndiget til at udfærdige overgangsbestemmelser.

§ 15.

Lov nr. 151 af 7. maj 1937 ophæves, for så vidt angår elektriske anlæg, ledninger og apparater. Endvidere ophæves § 5 i lov bekendtgørelse nr. 356 af 30. juli 1949 om elektriske stærkstrømsanlæg.

De efter den hidtidige lovgivning og de i medfør af samme udfærdigede overgangsbestemmelser gældende bemyndigelser til at udføre elektriske installationer vedbliver at have gyldighed i samme omfang som hidtil, indtil de ændres eller tilbagekaldes i medfør af bestemmelser i denne lov. Det samme gælder de i medfør af § 4, stk. 2, i lov nr.

151 af 7. maj 1937 udfærdigede reglementariske, ordensmæssige bestemmelser vedrørende elektriske installationer, dog kun for så vidt de ikke er uforenelige med bestemmelser i nærværende lov.

§ 16.

Denne lov gælder ikke for Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft også for denne landsdel med de fornødne lempelser.

Loven træder i kraft den 1958.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lov nr. 151 af 7. maj 1937 om tekniske installationer, der omfatter såvel elektriske installationer som gas-, vand- og sanitetsinstallationer samt arbejder ved kloakanlæg, har i de senere år gentagne gange givet anledning til kritik. Især har lovens bestemmelser om installatørautorisationerne været kritiseret, og kritikken har navnlig været rettet mod det forhold, at loven ikke tilsikrer den kvalificerede ansøger en egentlig ret til at blive autoriseret som installatør, men overlader det til de enkelte værkers skøn, om et autorisationsændrings skal inddekkes eller ej. Det findes stridende mod almindelige næringsfrihedsprincipper, at den, der har gennemgået den foreskrevne uddannelse og har bestået de dertil hørende prøver, ikke skulle være berettiget til at drive selvstændig næring på sit område, når hans personlige og økonomiske forhold i øvrigt kan godtages.

Ministeriet for offentlige arbejder er for sit vedkommende enigt i disse betragtninger og finder, at der bør ske en principiel ændring af den her omhandlede lovgivning, således at der lovfæstes en ret for den, der opfylder visse bestemte betingelser, til at få autorisation. I praksis kunne noget tilsvarende formelt gennemføres ved en benyttelse af ministeriets i den gældende lov indeholdte beføjelse til efter påklage at omgøre værkernes afgørelser, men en sådan efter faste retningslinier anlagt systematisk omgørelse af alle afslag på autorisationsansøgninger fra kvalificerede ansøgere ville efter ministeriets opfattelse stride mod det selvstyre, som er tillagt autorisationsgiverne. Loven af 1937 kan med sin rekursbestemmelse kun antages at ville tillade mindre indgreb i dette selvstyre, ikke principielt at tilsigte det afskaffet.

De forberedende overvejelser med henblik på udarbejdelsen af lovforslag har ført til den opfattelse, at det vil være hensigtsmæssigt at adskille lovgivningen om elektriske installationer, for hvilke der i forvejen i andre henseender er lovgivet gennem stærkstrømsloven og det dertil knyttede stærkstrømsreglement, fra de øvrige tekniske installationer, for hvis vedkommende der — bortset fra installationsloven af 1937 — ingen selvstændig lov-

givning eksisterer. Spørgsmålet om autorisationsgivningen og spørgsmålet om behovet for en særlig lovgivning på dette sidste område er for tiden til behandling i et af ministeriet på foranledning af de direkte interesserede instanser nedsat udvalg.

Om en efter de fornævnte synspunkter ændret lovgivning vedrørende elektroinstallatører har ministeriet optaget direkte forhandling med elektricitetsrådet, Danske Elværkers Forening, Foreningerne af Elektroinstallatører i København og Provinsen og Dansk Elektrikerforbund, der alle har kunnet tiltræde hovedprincipperne i det derefter udarbejdede, foranstående lovforslag. Hovedindholdet af forslaget er, at enhver, der opfylder de i loven fastsatte betingelser, har krav på at blive autoriseret som elektroinstallatør og i givet fald vil kunne få dette krav fastslået ved domstolene. Der er samtidig åbnet en vis mulighed for, at også ansøgere, der ikke fuldt ud opfylder disse betingelser, kan blive autoriseret, men sådanne ansøgere har ikke noget retligt krav på autorisation og kan derfor ikke indbringe et eventuelt afslag for domstolene. Derimod er der foreslået adgang til en administrativ prøvelse gennem afslagets indbringelse for ministeriet. I øvrigt skal man, idet man henviser til bemærkningerne til lovforslagets enkelte paragraffer, fremhæve følgende punkter:

1) Autorisationsretten forbliver efter forslaget som hidtil hos de enkelte elektricitetsforsyningsanlægs ledelser, og autorisationen skal fortsat kun gælde inden for et bestemt forsyningsområde. I modsætning til tidligere foreslås ved forslagets § 2, stk. 2, autorisationsordningen gjort obligatorisk for alle offentlige elektricitetsforsyningsanlæg.

2) Den installatør, som opfylder visse generelle betingelser, jfr. forslagets §§ 4 og 5, har krav på at få autorisation som elektroinstallatør inden for det forsyningsområde, hvor han har fast værksted og kontor. Såfremt han er i besiddelse af en sådan hjemstedsautorisation, skal han endvidere have krav på at få autorisation under andre forsyningsområder overalt i landet, når han opfylder de generelle krav, der stilles af de pågældende forsyningsanlægs ledelser til erlæggelse af depositum, der

skal kunne anvendes til dækning af udgifter eller tab, som han kan påføre elektricitetsforsyningsanlægget ved mangelfuldt arbejde.

3) Den installatør, der agter at drive erhvervsmæssig elektroinstallatørvirksomhed og endvidere har ret til at få autorisation, kan kræve denne udfærdiget som gældende for hele det pågældende forsyningsområde og omfattende samtlige de arbejder, som loven angår. Derimod kan en autorisation til en installatør, der ikke har krav på den, begrænses i det omfang, det autoriserende værk — med rekurs til ministeriet — måtte bestemme.

4) Ved forslaget § 10 indføres en bestemmelse om domstolskontrol med tilbagekaldelse af autorisationer.

5) Der foreslås indført en pligt for de enkelte ledelser af elektricitetsforsyningsanlæg til at holde elektricitetsrådet løbende underrettet bl. a. om de beslutninger, der træffes over for autoriserede installatører i henseende til suspension og tilbagekaldelse af autorisationer, samt om de straffe, der idømmes autoriserede installatører for overtrædelse af elektricitetslovgivningen m. v. Disse oplysninger tænkes samlet i elektricitetsrådet, hvorfra elektricitetsværksledelser på begæring skal kunne erholde underretning om eventuelle data for autorisationsøgende installatører til brug ved afgørelsen af, om en ansøger har krav på at få udfærdiget autorisation. Bestemmelsen om central registrering af data for autoriserede installatører er således nært knyttet til forslaget om, at autorisationen i visse tilfælde skal gives.

Til forslagets enkelte paragraffer bemærkes:

Til § 1.

Området for loven er noget mere udførligt angivet end i den gældende installationslov, men er i alt væsentligt ikke udvidet i forhold til denne. Den hidtidige adgang for enhver til at udføre arbejder ved ikke tilsluttede apparater etc., der ikke er eller agtes fast forbundet til forsyningsanlægget, er således foreslået opretholdt ved undtagelsesbestemmelsen i paragraffens 1. stk., jfr. tillige § 2, stk. 2. Det har været overvejet, hvorvidt der af sikkerhedsmæssige grunde burde gennemføres en begrænsning i den hidtidige frihed på dette område, men man har afstået herfra, fordi det ikke for tiden har været muligt at stille forslag om bestemmelser, der på tilfredsstillende måde begrænser friheden uden at træde berettigede interesser for nær. Det er dog fundet rigtigst at præcisere, at friheden kun gælder dele, der, når arbejdet udføres, ikke er forbundet med fast oplagte installationer, men uanset om disse dele senere agtes forbundet med den faste installa-

tion eller tilsluttes ved stikkontaktforbindelse. Uden for loven falder ligeledes som hidtil fabrikation af elektrisk materiel, idet ordene: „... installation, montering, reparation o. lign. ...“ i indledningen til § 1 ikke omfatter erhvervsmæssig fremstilling af elektrisk materiel. Man har imidlertid fundet det rimeligt, at virksomheder, der producerer elektrisk materiel, tillige skal være berettiget til at reparere tilsvarende materiel, også når det er anbragt og tilsluttet på brugsstedet, uanset om virksomheden selv har fremstillet det pågældende materiel, hvorfor det har været nødvendigt i paragraffens 2. stk. at optage en udtrykkelig bestemmelse herom.

Til § 2.

Eksamenskravet er opstillet allerede i den gældende installationslov, jfr. stærkstrømslovens § 5. Der har i en meget lang årrække ikke af ministeriet været dispenseret fra eksamenskravet. Adgangen hertil findes dog at burde opretholdes, da der ikke på forhånd kan ses bort fra, at der vil kunne fremkomme ganske ekstraordinære tilfælde, hvor en sådan dispensation vil være rimelig. Det bemærkes herved, at dispensationsadgangen ikke tænkes benyttet, når personer i udlandet har bestået prøver af en beskaffenhed, der må sidestilles med de her i landet godkendte, idet der i sådanne tilfælde forudsættes givet en enkeltstående godkendelse af den pågældende udenlandske prøve.

Det generelle krav om autorisation som betingelse for at udføre arbejder ved private forbrugerinstallationer, der tilsluttes offentlige forsyningsanlæg, er nyt. Inden for de fleste forsyningsområder er der dog allerede i medfør af den gældende installationslovs § 1 truffet beslutning om indførelse af autorisationsordning. Bestemmelsen i stk. 2 må i øvrigt ses i forbindelse med undtagelsesbestemmelsen i § 1, stk. 1. Man finder imidlertid, at arbejder ved installationer, der tilhører ejeren af elektricitetsforsyningsanlægget, ikke bør være undergivet autorisationskravet, da det ville være unaturligt, om f. eks. ejeren af et privat elektricitetsværk, der kun forsyner vedkommendes egen virksomhed, skulle udfærdige autorisation efter lovens bestemmelser til den eller de personer, der foretager installatørarbejder ved installationen. Af forslaget § 2 følger modsætningsvis, at arbejder på anlæg, fast oplagte installationer og dermed forbundne apparater m. v., som tilhører ejeren af elektricitetsforsyningsanlægget, kan udføres uden autorisation af den, der har bestået en godkendt prøve; men det forudsættes naturligvis, at sådanne arbejder kun udføres af ejerens egne folk eller efter ejerens anmodning.

Til § 3.

Autorisationer foreslås som hidtil udfærdiget af ledelserne for de enkelte elektricitetsforsyningsanlæg. Når en ansøger, der agter at drive erhvervmæssig elektroinstallatørvirksomhed, i medfør af § 4 har krav på autorisation, skal denne ikke af ledelsen kunne begrænses hverken stedligt inden for forsyningsområdet, eller tidsmæssigt eller indholdsmæssigt til kun at omfatte bestemte arter af installationsarbejder. En betingelse for, at ledelsen i sådanne tilfælde skal være afskåret fra at fastsætte begrænsninger i autorisationen, er det dog efter forslaget, at ansøgeren udtrykkeligt fremsætter begæring om ubegrænset autorisation inden for forsyningsområdet. En begrænsning af autorisationen vil derimod være rimelig, når ansøgeren ikke agter at drive privat, erhvervmæssig elektroinstallatørvirksomhed, f. eks. når ansøgeren er ansat i en fabriksvirksomhed og kun skal foretage installationsarbejder inden for den pågældende virksomhed, ligesom begrænsninger kan være rimelige i en autorisation, som en ledelse finder det forsvarligt at udfærdige, selv om ansøgeren ikke opfylder betingelserne i § 4 og således ikke har krav på autorisation, jfr. tillige § 5. Med henblik herpå er der i forslagets § 3, stk. 1, åbnet adgang for autorisationsgiveren til i sådanne tilfælde at begrænse autorisationen.

Bestemmelsen i 2. stk. svarer til den nugældende lovs § 7, men er udvidet til også at omfatte kommunale institutioner.

Til § 4.

Princippet om, at personer, der har aflagt installatørprøve — eller har opnået dispensation fra eksamenskravet — og i øvrigt opfylder visse objektive erkendelige betingelser, skal have krav på at opnå autorisation, er nyt. De under pkt. 1) og 2) opstillede krav er i overensstemmelse med Danske Elværkers Forenings nuværende regulativ for elektroinstallatører. Spørgsmålet om berettigelsen af ledelsens krav til værkstedets indretning og udstyr kan i medfør af forslagets § 11, stk. 2, indankes for ministeren for offentlige arbejder. Det under pkt. 3) opstillede krav sigter på at skabe en vis garanti for, at ansøgeren har holdt sine kundskaber vedlige. Det under pkt. 4) opstillede krav vil under den nugældende næringslov næppe have nogen selvstændig betydning, men man har dog medtaget det som betingelse for, at ansøgeren skal have krav på autorisation, da man uanset mulige ændringer i næringslovgivningen vil finde det rimeligt, at personer, der er ude af rådighed over deres bo, kun skal kunne opnå autorisation,

såfremt vedkommende ledelse skønner, at ansøgeren uanset sin økonomiske stilling er i stand til at udføre de en autoriseret installatør normalt påhvilende opgaver forsvarligt. Der må af sikkerhedsgrunde stilles strenge krav i så henseende.

I stk. 2 fastslås det ligeledes nye princip, hvorefter installatørerne normalt ikke skal være begrænsede til at virke inden for det forsyningsområde, hvor de har deres forretningssted, men som regel kan kræve sig autoriseret også inden for andre forsyningsområder. En betingelse for, at installatøren har et sådant krav, er først og fremmest, at han har en gyldig og ubegrænset autorisation i det forsyningsområde, hvor forretningsstedet er beliggende (hjemstedsautorisation). Endvidere må han ikke være idømt straf som nævnt i § 5, stk. 1, hverken før han fik sin hjemstedsautorisation eller efter. Såfremt disse betingelser ikke er opfyldt på det tidspunkt, da installatøren søger autorisation uden for sit hjemsted, beror det på vedkommende ledelses skøn, om den vil udfærdige autorisationen.

Det skønnes rimeligt, at installatørerne over for hvert værk, ved hvilket de kræver sig autoriseret, stiller sædvanligt depositum for forsvarlig udførelse af installationsarbejder i det pågældende forsyningsområde. Depotet skal kunne anvendes til dækning af tab, som påføres forsyningsanlægget ved mangelfuldt arbejde.

Til § 5.

Den ubetingede ret til at opnå autorisation bør ikke gælde personer, der inden for et vist kortere tidsrum, som er foreslået fastsat til 3 år, har været straffet for overtrædelse af elektricitetslovgivningen eller de i medfør af denne udfærdigede administrative bestemmelser, herunder i særdeleshed stærkstrømsreglementet. Det samme gælder ansøgere, som tidligere har haft autorisation, men er frataget autorisationen på grund af forsømmelige forhold eller af elektricitetsrådet er frataget retten til at blive autoriseret.

Når en ansøger, der opfylder eksamensbetingelserne, ikke i medfør af §§ 4-5 har krav på autorisation, bliver det et skønsspørgsmål for det enkelte værk at afgøre, om autorisation bør gives. Man har herved forudsat, at autorisation normalt ikke gives, når ansøgeren ikke opfylder kravet i § 4, stk. 1, pkt. 4, om at være rådig over sit bo, eller når han ikke har fast værksted inden for noget forsyningsområde, hvorved i øvrigt bemærkes, at det ved § 7 foreslås, at allerede givne autorisationer automatisk bortfalder under de nævnte omstændigheder. En ansøger, der ikke stiller sædvanligt depositum etc., bør almindeligvis heller ikke autori-

seres, da kravet om, at depositum til enhver tid er til rådighed, ifølge § 3, stk. 2, i visse tilfælde er en betingelse for at kunne bevare autorisationen. Når de i § 4, stk. 1, pkt. 1-4, nævnte betingelser er opfyldt, bør der imidlertid kun blive tale om nægtelse af autorisation, såfremt ansøgeren inden for de sidste 3 år er idømt straf for gentagne eller graverende overtrædelser af elektricitetslovgivningen, stærkstrømsreglementet o. lign., eller når en tidligere givet autorisation er tilbagekaldt efter den gældende lovs § 5 eller efter forslagens § 8, stk. 3, eller § 9, stk. 2, således at det må anses for betænkeligt at autorisere den pågældende i det mindste uden begrænsninger i autorisationen. Ved den konkrete bedømmelse af om andragendet bør afslås, må der navnlig lægges vægt på, om der i ansøgerens tidligere forhold skønnes at foreligge en nærliggende fare for misbrug af en eventuel autorisation.

Til § 6.

Bestemmelsen svarer til § 6, stk. 2, i den gældende lov, hvorved dog bemærkes, at der ikke er fundet anledning til at opretholde adgangen for interesserede kommunalbestyrelser til at påklage afgørelser vedrørende meddelelse eller nægtelse af autorisationer. Kravet til autorisationsgiverne om, at beslutninger, hvorved en autorisation nægtes eller begrænses, skal være ledsaget af begrundelse, sigter ikke på tilfælde, hvor en begrænsning af en autorisation er sket efter ansøgerens eget ønske, jfr. bemærkningerne til § 3, stk. 1.

Dersom autorisation nægtes en ansøger, der efter § 4, jfr. § 5, har krav derpå, eller en sådan autorisation begrænses uden ansøgerens ønske, jfr. § 3, stk. 1, kan sagen ikke påklages til ministeren for offentlige arbejder, da der her er tale om rene retsspørgsmål, som udelukkende henhører under domstolene. For ministeren for offentlige arbejder kan således kun påklages beslutninger, der beror på vedkommende ledelses skøn. I de tilfælde, hvor ministeren omgør ledelsens beslutning, er ledelsen naturligvis forpligtet til at udfærdige autorisation i overensstemmelse med ministerens afgørelse af sagen.

Klagefristen svarer til den i den nugældende lovs § 6, stk. 4, anførte.

Til § 7.

Paragraffen forudsætter, at et værk, der bliver bekendt med, at en ved samme autoriseret installatør ophører med at opfylde de pågældende betingelser, skal underrette elektricitetsrådet herom, jfr. § 14, stk. 1, samt i det omfang, hvori værket er bekendt med, at den pågældende installatør har opnået autorisation også hos andre værker, give disse fornøden underretning om sagen.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer delvis til installationslovens § 5.

Nye er dog de udtrykkelige bestemmelser om værkernes anvendelse af en installatørs sikkerhedsstillelse. For så vidt angår spørgsmålet om erstatning til forbrugere for de tab, der påføres disse ved en autoriseret installatørs mangelfulde arbejde, vil det i almindelighed være således, at installatøren har tegnet ansvarsforsikring, og at forbrugeren herigennem opnår erstatning for sit tab, hvis der er fornødent ansvarsgrundlag for installatøren.

Ny i forhold til installationslovens § 5 er ligeledes bestemmelserne i § 8, stk. 2 og 4, om tilbagekaldelse af autorisationen, dels når et anvendt depositum ikke efter påkrav fra værket på ny bringes op på sin oprindelige størrelse, hvilket altid skal ske inden et år efter, at depotet er anvendt, dels når en installatør i et tidsrum af 5 år ikke har udført installationsarbejder i forsyningsområdet. I sidstnævnte tilfælde må det nemlig forudsættes, at han har opgivet sin virksomhed. Rent praktisk vil værkets forudsætning herom ofte være baseret på den omstændighed, at installatøren ikke i 5 år har anmeldt arbejder til værket. Under hensyn til, at ikke alle installationsarbejder skal anmeldes samt til, at standsnigen af installatørens virksomhed kan være midlertidig, f. eks. på grund af langvarig sygdom, har man fundet det rigtigt i forslagens § 10 at indføre en adgang til at påklage værkets beslutning om tilbagekaldelsen til ministeren for offentlige arbejder.

Ved paragraffens stk. 3 foreslås den hidtidige adgang for en autorisationsgiver til at tilbagekalde en given autorisation på grund af kvalificeret forsmæmmelighed ved udførelsen af installationsarbejder opretholdt, men ved forslagens § 10, stk. 1, indføres der domstolskontrol med tilbagekaldelsen, idet den tidligere administrative rekurs samtidig bortfalder.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer til stærkstrømslovens § 5, stk. 2, bortset fra, at hjemmelen til administrativt at pålægge installatører bøder, er udgået. På samme måde som i § 8, stk. 3, foreslås, at elektricitetsrådets beslutning om at fratage en autoriseret installatør hans ret til at udføre de af loven omfattede arbejder skal kunne efterprøves af domstolene.

Til § 10.

Der foreslås indført adgang til at indbringe spørgsmål om fratagelse af autorisation efter § 8, stk. 3, og § 9, stk. 2, for domstolene i stedet for som hidtil for ministeren for offentlige arbejder. Det

F. t. l. om elektroinstallatører.

er i forslaget forudsat, at installatøren selv anlægger retssag mod autorisationsgiveren, henholdsvis elektricitetsrådet, og at de almindelige regler for civile søgsmål finder anvendelse ved sagens behandling. Den foreslåede frist på 8 uger for sagens anlæg, det vil sige indlevering af stævning til retten, er præklusiv. Oversiddes fristen kan den pågældende beslutning ikke indbringes for retten, ligesom den ej heller kan påklages til ministeren for offentlige arbejder. Dette udelukker naturligvis ikke, at autorisationsgiveren eller elektricitetsrådet til enhver tid kan omgøre en tidligere truffen beslutning, hvis dette skønnes rimeligt.

Principielt får en tilbagekaldelse af en autorisation straks virkning. Da det imidlertid vil kunne virke urimeligt hårdt, at en installatør er afskåret fra at udøve sit erhverv under en langvarig retssag, hvorved han søger at få tilbagekaldelsen af sin autorisation underkendt, er det foreslået, at tilbagekaldelsen suspenderes ved sagsanlægget dog således, at der er mulighed for retten til efter påstand fra den sagsøgte autorisationsgiver, henholdsvis elektricitetsrådet, at kunne træffe bestemmelse om, at den anfægtede tilbagekaldelse skal være virksom under retssagens behandling, hvorved installatøren er afskåret fra at udøve virksomhed i henhold til autorisationen.

Man har ved bestemmelsen om domstolskontrol med tilbagekaldelser forudsat, at autorisationsgiveren, henholdsvis elektricitetsrådet, ikke ifalder erstatningsansvar, hvis en tilbagekaldelse underkendes, medmindre tilbagekaldelsen har været åbenbart usaglig.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 svarer til installationslovens § 6, stk. 3, og stærkstrømslovens § 5, stk. 2 in fine. Klagefristen er den samme som fastsat i installationslovens § 6, stk. 4.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer til installationslovens § 4, stk. 2. Ny er den udtrykkelige fremhævelse af, at forskrifterne skal indeholde generelle bestemmelser om installatørværksteders indretning og udstyr, hvilket nødvendiggøres af, at det ifølge forslaget § 4, stk. 1, pkt. 1, er en betingelse for installatørens krav på autorisation, at han har fast værksted i sit hjemsteds forsyningsområde. Forskrifterne skal derfor præcisere, hvad der i det pågældende forsyningsområde skal forstås ved begrebet „fast værksted“. Det er efter forslaget overladt til det enkelte

værk selv at bestemme, om det vil udfærdige ordensmæssige forskrifter, men konsekvensen af, at disse ikke er udfærdiget, bliver, at værkets ledelse ikke i de enkelte tilfælde kan stille krav om en bestemt indretning af installatørens værksted. Da det findes hensigtsmæssigt, at bestemmelser om værksteders indretning og udstyr så vidt muligt er ensartede over hele landet, foreslås der givet ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at udfærdige forskrifter herom. Man har imidlertid ment, at sådanne forskrifter ikke bør være bindende for de enkelte værker, men spørgsmålet om rimeligheden af lokale krav, der går ud over de vejledende standardforskrifter, vil kunne forelægges for ministeriet for offentlige arbejder i medfør af ankebestemmelsen i forslaget § 11, stk. 2. Til forberedelse af udfærdigelsen af værkstedsforskrifterne er det tanken at nedsætte et sagkyndigt udvalg med repræsentanter for bl. a. elektricitetsrådet, elektricitetsværkerne, installatørerne og elektrikerne.

Til § 12.

Bestemmelserne svarer til installationslovens § 9.

Til § 13.

Denne bestemmelse, der er ny, sigter på at sætte de enkelte værker i stand til hos elektricitetsrådet at erholde de fornødne oplysninger til brug ved administrationen af den nye autorisationsordning, herunder i særdeleshed oplysninger til bedømmelse af, om en ansøger har krav på at få meddelt autorisation. Det findes rimeligt, at tillige elektroinstallatører kan erholde oplysninger om, hvad der er registreret om de pågældende selv, idet eventuelt fejlagtige oplysninger i registret vil kunne have betydeligt velfærdstab til følge for en installatør, der søger autorisation. Retten til i sådanne tilfælde at erholde oplysninger fra registret bør dog være betinget af, at installatøren har retlig interesse deri, f. eks. fordi en autorisation er nægtet ham med den begrundelse, at han inden for de sidste 3 år er ikendt bøde for overtrædelse af ordensmæssige forskrifter udfærdiget i medfør af forslaget § 11, jfr. § 5.

Til § 14.

Ved overgangen til den nye autorisationsordning vil det blive nødvendigt at give overgangsbestemmelser, som i så fald foreslås udfærdiget i form af en bekendtgørelse, jfr. i øvrigt installationslovens § 10 in fine.